

2. Кириченко О.А., Сідак В.С. та ін. Проблеми управління економічною безпекою суб'єктів господарювання: Монографія. – К.: Університет економіки та права «Крок», 2008. – 403 с.

3. Користін О. Є. Економічна безпека / О. Є. Користін, О. І. Барановський, Л. В. Герасименко, Л. М. Доля, О. М. Калюк. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 368 с.

4. Лук'янова В.В., Головач Т.В. Економічний ризик: Навч. посіб. / В.В. Лук'янова, Т.В. Головач. – К.: Академ-видав., 2007. – 464 с.

5. Шемаєва Л.Г. Економічна безпека підприємств у стратегічній взаємодії з суб'єктами зовнішнього середовища: автореф. дис. д-ра. екон. наук / Л.Г. Шемаєва. – К., 2010. – 39 с.

Дричик Аліна

Студентка факультету економіки та управління

Науковий керівник: **Макара О. В.**

д.е.н., проф. Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ

Рівень розвитку наукомістких галузей, сфери послуг, світових ринків технологій визначає різницю між багатими та бідними країнами, створює основу економічного зростання. Технічний прогрес змінив не лише масштаби та структуру виробництва високорозвинутих країн, але й вплинув на рівень та якість життя населення. Формування нової парадигми науково-технічного прогресу у світовій економіці здійснюється на основі інвестиційно-інноваційних процесів. Якщо Україна прагне підвищити свою конкурентоспроможність, отримати вигідні позиції у новій розстановці сил у світі, то їй потрібно забезпечити умови переходу до постіндустріальної стадії розвитку, що обумовлює прискорення впровадження науково-технічних та інноваційних досягнень. Для реалізації цього курсу потрібні ефективна та гнучка інвестиційна й інноваційна політика, яка забезпечить відтворення робочої сили і відповідатиме вимогам сучасної конкурентоспроможної країни.

Для глибшого розуміння стану та характеру інвестиційного й інноваційного розвитку національної економіки потрібно провести оцінювання характеру змін у промисловості.

За сучасних умов політично-економічної нестабільності суттєво скорочується кількість підприємств. У 2016 році всі галузі українського виробництва демонстрували падіння [1]. Випуск продукції в легкій (текстильній), харчовій, деревообробній промисловостях скоротився значно менше, ніж в інших сферах. Завдяки впровадженню інновацій, ці галузі випускають доволі якісну та відносно недорогу продукцію. Рівень їх олігархізації низький, якщо порівнювати з іншими галузями та швидше орієнтовані на середньо- і довгострокову перспективи. Однак розвиток цих секторів не дасть змогу підняти економіку країни.

Особливо важливими галузями промисловості для України, що визначають її інноваційне формування, є хімічна та нафтохімічна промисловість, машинобудування. Машинобудування розвивається на старій технологічній базі, оскільки показники зростання випуску продукції випереджали середні індикатори щодо обробної промисловості. Відношення інвестицій до основного капіталу характеризується найнижчим значенням та більше 60% переважанням зносу основних фондів.

Сьогодні вітчизняна машинобудівна промисловість стала неконкурентоспроможною. Близько 75% машинобудівного експорту було спрямовано у Росію [2]. У середньостроковій перспективі шанс для цієї індустрії можна вбачати у поступовому вписуванню у технологічний ланцюжок Євросоюзу.

Надзвичайно складна ситуація вітчизняних підприємств і неефективність менеджменту, низька інвестиційна активність у країні зумовлена нестабільністю та непрозорістю законодавчої бази з питань інвестиційної та підприємницької діяльності; неготовністю державних органів своєчасно виконувати покладені на них функції; несприятливими економічними умовами; військовими діями; нездатністю більшості українських виробників пробитися на ринки ЄС тощо.

Для того, щоб економіка України не деградувала, потрібна розумна продумана політика держави, спрямована на створення привабливого інвестиційного економічного середовища, що сприяє, в першу чергу, розвитку виробництва, інноваційної діяльності в країні, а як наслідок – розвитку інших, не менш важливих галузей. Адже саме промисловість на інвестиційно-інноваційній основі посеред усіх галузей і сфер економіки спроможна вивести країну на шлях стійкого економічного поступу.

Список використаних джерел:

1. Как украинской экономике выживать в кризис, 14.08.2016 [//news.finance.ua/ru/news/-/358990/kak-ukrainskoj-ekonomike-vyzhivat-v-krizis](http://news.finance.ua/ru/news/-/358990/kak-ukrainskoj-ekonomike-vyzhivat-v-krizis).
2. Автовиробництво в Україні впало на 82,3% [//news.finance.ua/ua/news/-/360388/avtovyrobnytstvo-v-ukrayini-vpalo-na-82-3](http://news.finance.ua/ua/news/-/360388/avtovyrobnytstvo-v-ukrayini-vpalo-na-82-3).

Лецинська М. В.

Студентка факультету економіки та управління

Науковий керівник: **Волинець І. Г.**

К.е.н., старший викладач

Східноєвропейський національний університет

ім. Лесі Українки, м. Луцьк,

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

Досвід високорозвинених країн світу підтверджує, що забезпечення еколого-економічної безпеки – це гарантія стабільного економічного зростання держави й підвищення добробуту її населення. Саме тому на сучасному етапі розвитку економіки України забезпечення її еколого-економічної безпеки належить до числа найважливіших національних пріоритетів. Зважаючи на актуальність проблеми зміцнення еколого-економічної безпеки промислових підприємств України доцільно проаналізувати досвід провідних країн світу з метою виявлення переваг і недоліків у сфері забезпечення еколого-економічної безпеки задля адаптації та впровадження успішного досвіду в Україні [1].

У розвинених країнах світу все більша увага зосереджується проблемам розробки теоретико-прикладних засад розвитку підприємництва, створенню та формуванню сприятливого економічного та політико-правового середовища для ведення бізнесу. Зокрема, такі фактори є ключовими для забезпечення еколого-економічної безпеки підприємства як основні чинники її підвищення та досягнення ефективності діяльності. Проте питання, що відносяться безпосередньо до еколого-економічної безпеки, є актуальними для країн, які радикально хочуть змінити систему державного устрою, тобто перебувають в процесі ринкової трансформації економіки або ж у кризовому стані.

Кожна держава представлена власною організаційною системою забезпечення еколого-економічної безпеки суб'єктів господарювання. Вона, у свою чергу, залежить від рівня розвитку економічних та культурних відносин. Процес її становлення у кожній країні обумовлений станом розвитку демократичних перетворень, досягнень науки та техніки.

Дослідженням світового досвіду розв'язання проблем забезпечення економічної безпеки на прикладі розвинутих країн та країн, що розвиваються, займався В. Ю. Єдинак [2],